

POLCRÓL A TOROKRA

(R. S. TÖRTÉNETE)

1.1

egy hajnali erdő szuszogása
ahol megteremtett a gravitáció
alá fakó zápfogérzékenység mely
felhasználhatja a generációs önbizalomhiányt

és meglazulnak a kifeszített mezők
és alakot vált a megfeszített természet
büszkén mutogatja cisztáit
mint akinek már nem számít
fogából kiesik az amalgámtömés
és a túlevelek megszülik a reggeli rituáléd

egy lélegzetnyi friss levegő ábrándja
egy megörökölt kórrajz mely arra buzdít
hogy magokon és tetveken éhezzen
hisz egészséges vagy, és mégis mennyire beteg
egy száraz bőrű papírsárkány
mely csak addig lát, ameddig a madzag ér
hisz csak a csendeket hallod meg
az őszinte mondatok végén

1.2

fiatal vagyok. pedig pelenkát cserélek, és fürdetek másokat. lehet-
nék felnőtt türelmes húsból, gyorsan cserélődő vérből, falatnyi ál-
dozat. de én mégis fiatal, mióta kijöttem az anyaméhéből. egy reg-
geli furulyaszó, pásztorok lélegzetéből. mely megrémít, míg leér
az erdő aljáig, lenn szétszednek a szelek, de a farkasok nem bán-
tanak, míg el az első fáig. ködökkel fogok lakni, figyelni, ahogy

mosónők vacskolják az alvadt vért gyermekségem ruháiból, hisz én még nem tudok mosni. nem tanított meg sem a kényszer, sem a növekedés ábrándja. testvéremre nem bíztak semmit, ő úgyis rám bízta. pedig kezei nagyobbak, több szót tud, mint én. egy család cernája lettem egy enyhe fércmű elején. kisebbség, ki vigyáz a kicsikre, megmenti a nagyokat a szidástól. kisebbség, mely, ha kell, megkímél mindenkit a felesleges imától. a türelem teremtett, szikadkadt tábortűz felett, üstben. a fájdalom, ami nem létezik, hisz kicsi vagyok, s ami megtörtént sem hiszem. pedig kétféle ember van. ki elfelejti, amit mondanak neki, és aki nem mer felejtetni. apró lelkiismeretekkel kell aludjon, dolgokért, amiket helyette felejtettek el. hisz úgy születtem, mint a gyerekmondókák. senki sem hiszi, hogy vette valaki a fáradságot, hogy lejegyezze őket, mint a koraszülött főnevek mellett az ápolónőket.

1.3

akaszd szögre a bőrd
mint megbízhatatlan narrátor
ki feladott mindent, visszavonult
mert álmában leállt szíve
hisz isten a pohár mellett lakik
és minden pohár alján

a hangod összelomozza a levegőt
mindenki azt játssza, mit elfelejtett
mint napkeltekor a vadállatok
pedig csupa önirónia vagy
egy jólképzett hangszál
mely szépen szól, ha engedik

hisz isten a szeszekben lakik
és csak vasárnap pihen
mint kihányt csirkeaprólék
a székesegyház előtt.

1.4

amikor én tizennégy, akkor ő harminckettő volt. abban a korban, mikor még az ember cukor és tej nélkül issza a kávé, hisz makulátlan folt. amikor csak feketén, mint egy igazi kemény megfelelési kényszer. a különbség pedig sosem a változó. a különbség tizennyolc év, a változóról nem lehet beszélni könnyen. amikor én voltam, akkor ő éppen az ember cukor és tej nélkül, mint akciófilmben a főhős, aki hősi halált halt, akire büszkén emlékezünk egy rendszerben következmény nélkül, mint ék a farostok között. okított, én szorgalmasan tanultam. fiatalságom nem szólt, tanítson, ahogy ő szereti. ez nem lesz hosszú távú, gondoltam. végül is nem történt semmi meghatározó, sem meghatározott. fogtam fel, mint az elme vetélését. utólag helyzetem sem volt. ő nem igyekezett, nekem ez nem volt bosszantó. fiatal voltam, és üres gyomorral álltam a tanulás elé. őt nem bántotta, ha máson teszem próbára a tudást, ami az övé. lassan nőttek ki talpamból a komplexusok, belém petéztek, mint cetbe az élősködők. átfedések nélkül egy évig vetkőztem és öltözött. boldog voltam és büszke, hisz se megkötve, se elengedve, mint a kutya, kit a vacsorával zsarolnak hűségre. álltam egy év után, még mindig fiatalon, este volt, és hideg rázott, ahogyan egy évig. szégyenletesen rövid az út... lavortól a koporsóig.